

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βεβαιωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σάγγραμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπαγροίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμέτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμηνίος δρ. 10.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1923

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 25

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ' (Συνέχεια)

—Στίς τέσσερες πρέπει νάμαστε κεῖ, εἶπε ἡ Ζίνα.

Ἡ Μίλο δάγκασε τὰ χεῖλη της καὶ φιδόρισε:

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ ἀφίνεις καὶ σὲ τυραννεῖ αὐτὴ ἡ μικρὴ, γιατί—τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;—γιά χατήρι της μόνο κι' ὀχι ἀπὸ εὐχαρίστησίν σου κάθεται ὥρες ὀλόκληρες πλάι στὸ προσκέφαλό της. Μὲ λάνεις κι' ἀρχίζω νὰ τὴ ζηλεύω.

Ἡ Ζίνα χαμογέλασε:

—Τι θ' ἀπογίνω μὲ σὰς τίς δοῦ!

Ἐπλεσαν δίπλα στὴν ἀκτὴ. Μιά βάρκα πέρασε μπρὸς τους. Ἦταν μέσχι Ἰταλοὶ πλανώδιοι μουσικοὶ. Μὲ βιολὶ καὶ κιθάρα, τραγουδοῦσαν μιὰ ἀπ' τίς ἐξαισιεὶς ἐκείνες σερενάδες, ποὺ μένουν στ' αὐτιά καὶ στὴν ψυχὴ ὥρα πολλὴ ἀφοῦ οὐδύσον οἱ νότες.

Ἡ δάρκα πέρασε. Μὰ οἱ τρυφερὲς στροφές τῶν Ἰταλῶν, ἔφεραν δάκρυα στὰ μάτια τῆς Ζίνας.

Ἦταν τόσο ὡμορφος, τόσο ἡδονικὸς αὐτός ὁ περίπατος μὲ τὸν ἥλιο, ἀνά-

μεσα στοὺς μελωδικοὺς ἤχους ποὺ τὰ κύματα ἐπιπρηναν τὸν ἀντίλαλό τους.

Τὶ ἀντίθεση μὲ τὴν τόχην τῆς μικροῦλας Ἰνδῆς, ποὺ δὲ μπορούσε νὰ χαρῇ τίποτ' ἀπ' τὸν κόσμον!

Ἡ ἄσπρη δέλλα φαινόταν ἀκόμη. Ἐμοιαζε σὰ νάκανε νόημα στὴ συμπονετικὴ καρδιά τῆς μικρῆς Βασίλισσας. Κι' ἡ καρδιά αὐτὴ ἦταν μεγάλη κι' ἤξερε νὰ διατρίχῃ

—Γυρίστε στὸ λιμάνι, εἶπε στὸν τιμονιέρη.

Ὁ ἄερας ἦταν ἀκόμη ζεστός, ὁ ἥλιος δὲν εἶχε πέσει ἀκόμη, μὰ ἡ ἐπιθυμία τῆς μικρῆς ἔγινε καὶ σὲ λίγο ἀποδιδάστηκαν εἰς τὴν πολυθόρυβη προκυμαία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'

Ἡ χώρα τῶν λουλουδιῶν.

Ἡ ἀδριανὴ μέρα ἦταν ἡ μέρα ποὺ θὰ γινόταν ὁ ἀνθοπόλεμος.

Στὴ Νίκαια δὲν μένει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ μέρος του σ' αὐτὰς τῆς γιορτῆς. Ἀπ' τὸν πρὸ φτωχὸ ὥς τὸν ἐκατομμυριοῦχο, καθένας, ὅσο τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μέσα του, συντελεῖ στὴν ἀποκριτικὴ εὐθυμία.

Ἡ κυρία Φιρστάτ ἐδήλωσε πῶς τὸ πένθος της δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ λάβῃ μέρος στὸ καρναβάλι.

Ἡ κυρία Ρεβῆλ ἀνέλαβε νὰ κηδεμονεύσῃ τὴ μικρὴ Βασίλισσα.

Θὰ νοίκιαζαν γιὰ ὅλη τὴ μέρα ἓν ἀμάξι πολυτελεῖας ἀνθοστόλιστο καὶ θ' ἀνακατενόταν μέσα στῆς γενικὲς χαρμόσυνες ἐκδηλώσεις. ποὺ διαρκοῦν ἀπὸ τὴν αὐγὴ ὥς τὴ νύχτα.

Ὅλες τίς προετοιμασίαις τίς ἀνέλαβε ἡ κυρία ντὲ Ρεβῆλ.

Ὡστόσο ἡ Ζίνα πέρασε ἀπὸν ἀνθοπώλιν κι' ἀγόρασε ἓνα μικρὸ ἄσπρην παρχαλιὲς γιὰ τὴ μικρὴ της φιλενάδα.

Ἡ ὀρχηστρὴ δέχτηκε αὐτὸ τὸ δῶρο γεμάτῃ συγκίνητῃ.

Οἱ πασχάλιες ἔχουναν μιὰ δροσερὴν εὐωδίαν πανω στὸ κρεβάτι τῆς μικρῆς ἄρρωστης.

—Βλέπεις, μικρούλα μου, εἶπε ἡ Ζίνα, σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ γυρίσω. Κρα-

«Στὴ Νίκαια δὲ μένει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχει τὸ μέρος του σ' αὐτὰς τίς γιορτῆς.» (Σελ. 193, στ. 6')

τῶ ἡ δὲ κρατῶ τίς ὑποσχέσεις μου; Ἡ μικρὴ Ἰνδὴ χαμογέλασε μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἐκφρὶνὰ ὅμως σκοθρόπασε, γιατί ἡ Ζίνα τῆς εἶπε κάπως ἀνέλπιστα:

—Ἀδριο, μικρὴ μου Ὀρχηστρῶ, δὲ θὰ μπορέσω νὰρθῶ καθόλου.

—Καθόλου; Ὅτε μιὰ φορὰ ὅλη τὴ μέρα;

—Φοβοῦμαι, πῶς δὲ θὰ μπορέσω...

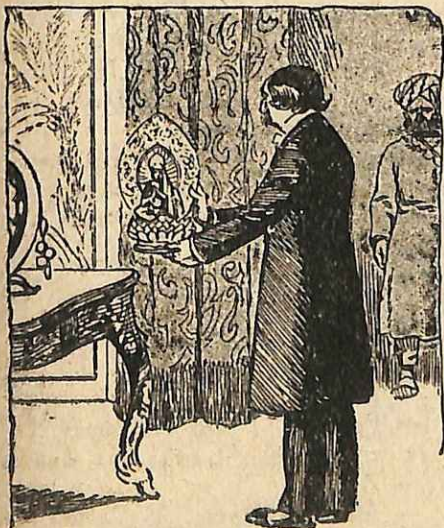
Ἡ μικρὴ κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι:

—Τῶς ἐγὼ πῶς ἐκείνη ἡ Μίλο θὰ μοῦ παίρνει τὴ φιλενάδα μου... Τῶς ἐγὼ... Ἐγὼ εἶμαι σχεδὸν ἄγρια... Μιὰ Ἰνδὴ... Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήσῃ.

—Πάψε, Ὀρχηστρῶ. Τὶ κινεῖς μὰρες λές ἐκεῖ;

—Ὅχι, Ζίνα, δὲν κάνεις νὰ μ' ἀφήσῃς. Τὸ βλέπεις, ἔτσι λείπεις, εἶμαι γεμάτῃ στενοχωρία. Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ ἥλιος δὲ φέγγει πιά, πῶς εἶναι νύχτα... Πῶς θὰ κάμω μιὰ μέρα ὀλόκληρη μοναχὴ μου;

—Μὲ θάρρω μεθ' αὐτοῦ. Ἐλα, Ὀρχηστρῶ, δὲν εἶναι τόσο σπουδαῖον νὰ περάσῃς μιὰ μέρα δίχως νὰ μὲ ἴδῃς. Δὲν εἶναι μοναχὴ σου. Οἱ γονεῖς σου,

«Ἀγαματάκια τοῦ Βυῦδα σὲ χρυσού; λω-τούς...» (Σελ. 186, στ. 4.)

τ' αδέρφια σου, τ'όχουνε χαρά τους να σου κάνουν συντροφιά.

—Δεν είναι το ίδιο.

Καίμενη Ζίνα! Σε πόσο δύσκολη θέση την έβαλες ή τόσο απαιτητική άγápη της μικρής άρρωστης. Βέβαια ήταν έτοιμη να κάμει κάθε δυνατή θυσία για να μη τη λυπήσει.

Μα ν' αφήσει τέτοια διασκέδαση, που θα περνούσε τόσο ώμορφα, να μην απολάβει το σπάνιο εκείνο θέαμα, γιατί τότε ζητούσε μια μικρούλα, μια μικρούλα που, λίγους μήνες πριν, δεν ήξερε καν αν υπάρχει, —ά, ήταν πάρα-πολύ.

—Εναν ανθοπόλεμο θα ιδής, της είπε η Θανά. Τι εξαιρετικό θάνα;

—Εγώ όμως δεν έχω ιδεί ποτέ μου κι' έχω μεγάλη επιθυμία να ιδώ, απάντησε η Ζίνα κάπως ξερά, με τον επιτακτικό τόνο που είχε άλλοτε στο παλιό παλάτι της Βαλκανίας.

Η μικρή Ίνδη αναστέναζε βαθεία. "Αν ήταν πέρσο, η Ζίνα θάχε κιόλας θυμώσει. Μα τώρα είχε περάσει από δοκιμασίες, γνώριζε τον πόνο, τον μεγάλο αυτό δασκαλό του ανθρώπου κι' η καρδιά της πρόσχεπε περισσότερο στις λύπες των άλλων.

Με κάποια δειλία είπε:

—Αν πρόκειται να λυπηθής τόσο πολύ... θα προσπαθήσω να μην πάω.

Τα μάτια της Θανά άστραφαν.

—Α, Ζίνα μου, θα το κάνεις αυτό; Για χατήρι μου ή άφησης τη Μίλο; Αυτό ποτέ δε θα τολμούσα να το πιστέψω.

—Τι να κάμω, απάντησε η Ζίνα, αφού η μικρή μου Θανά έχει τόση επιμονή.

Ανοίξε ή πόρτα.

Εφερναν ένα φλιτζάνι γάλα για την άρρωστη.

Ο γιάρκος είχε διατάξει να πίνω όσο μπορούσε περισσότερο, για να τρέφεται. Ήταν ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Η Θανά όμως ήταν παντα ανόρεκτη κι' ούτε να το βλέπει ήθελε το γάλα.

Για να την κάμει να το πιει, η Ζίνα πήρε το φλιτζάνι απ' τα χέρια της ύπηρετριας και ζύγωσε στο κρεβάτι.

Της φιδούριζε λόγια γλυκά κι' αστεία απασχολώντας έτσι το νοό της κι' η Θανά ήπιε το γάλα δίχως να το νοιώσει.

Τότε μέσα στη συνειδηση της μικρής Βασίλισσας ύφώθηκε μια φωνή, που η Ζίνα δεν την καλοδέχτηκε:

—Βλέεις πόσο έχει ανάγκη από την παρουσία σου ή μικρή άρρωστη;

Η αόρινη ήμέρα πέρασε σαν έραμα μπροστά της: ή άμαξα μαζί με τη Μίλο, ο ανθοπόλεμος, το υπαίθρο, ή εθιμία που βασίλευε παντο...

Κι' έπρεπε να τάρνηθες δλ' αυτά και να περάσει τη μέρα της μέσα σε μια κάμορα άρρώστειας.

Δε φανέρωσε τις διαθέσεις της. Όταν όμως ήρθε ή στιγμή ν' άρήσει τη μικρή Ίνδη κι' εκείνη τη ρώτησε γεμάτη άγωνία:

—Να σε περιμένω αύριο ή όχι;

Η Ζίνα απάντησε άόριστα.

Η Θανά πίστεψε πως της απάντησε καταφατικά, ενώ ή φιλενάδα της, μέσα στο μυαλό της, έκανε τότε τις σκέψεις:

«Θάρω αύριο το πρωί μια στιγμούλα, γιατί θάνα σκληρό να με περιμένει το κάκου. Θά της το δηλώσω όμως άμέσως πως δεν μπορώ να μείνω, γιατί δλμ μου ή μέρα είναι απασχολημένη.. Θάταν μεγάλος έγωισμός να με κρατήσει χωρίς να θέλω».

Αύριο λοιπόν, είπε ή μικρή άρρωστη.

—Ναι, άγάπη μου, απάντησε η Ζίνα χμογελώντας. Θάρω κατά τις δέκα. Ελπίζω να σε βρω καλύτερα.

—Ποιός ξέρει...

—Δός μου το λόγο σου πως θα πής το γάλα σου.

—Στόν δίνω, μα μ' ένα όρο: Πως θα μου το δώσης έσθ όταν θάνα ιδώ.

Το βράδυ εκείνο, ή Μίλο κι' η Ζίνα έκαμαν τα μαγευτικότερα σχέδια.

Τ' ανθοστόλιστο άμάξι θα τις περίμενε μπροστά στο ξενοδοχείο. Θά φορούσαν ανοιχτόχρωμες τουαλέτες και θάταν φορτωμένες λουλούδια, μάσκες και σακκούλες κομψές.

Χωρίστηκαν και τα μάτια τους σπινθηροβόλουν απ' την εδχαρίστη προσδοκία. Κι' δλμ νόχτα είδαν όνειρα γεμάτα λουλούδια, σερπαντέν, μα-σκαράτες...

Τ' άλλο πρωί ή Ζίνα έκαμε την τουαλέττα της μ' εξαιρετική φροντίδα.

Η Μίλο, έτοιμη κιόλας, την περίμενε κι' οι δύο κατέβηκαν πολύ πριν έρθει τ' άμάξι. Φάνηκε τέλος κι' αυτό, κρυμμένο μέσα σε λουλούδια, κι' οι δύο φιλενάδες δοκίμασαν μεγάλη χαρά: Ήσαν σάν ένα πελώριο μπουκέτο, σάν έν έρμα νεράιδας. Όλα τα φάλαρα και τα λουριά ήταν σά λουλουδιές άυσίδες. Το μαστίγιο ήταν μια στήλη από τριαντάφυλλα. Κι' ή κουρούλα ήταν φορτωμένη λουλούδια με μεγάλα φύλλα φοινικιάς.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑ ΨΗΛΑ ΒΟΥΝΑ

Ήρθε ο Μάρτης και δεν μπορούσαν να όποφέρουν τις ζέστες του!

Βουνησίτοι άθθρωποι.

—Πρέπει να πάμε στ' ψηλά βουνά, μάς πλάκωσαν οι ζέστες, έλεγε ή μάνα. Τα καύλανα τα παιδιά δεν μπορούν να κοιμηθούν τη νόχτα από τη ζέστη!

—Ναι, μάνα, να πάμε, να πάμε, έλεγε ή Διαμαντούλα, πριν λυώση το χιόνι στην αβλή μας.

Και πράγματι την Κυριακή το πρωί ήσαν έτοιμοι για το χωριό. Εφόρτωσαν στο μουλάρι τους δύο-τρεις κάπες, μερικά ταγάρια, μια βαρέλα για το νερό και στην κοφή τη σκαφίδα για το ζώμμα. Φορτίο πολύ έλαφρό για ένα μουλάρι. Εμπρός έπήγαινε το μουλάρι, που ήξερε το δρόμο καλύτερα από τους άθρώπους, από πίσω ή κατσίκια με τα δύο κατσικάκια της από πίσω από την κατσίκια ή Διαμαντούλα, ή μικρή νοικοκυρούλα του σπιτιού, δώδεκα χρονών κοριτσάκι με ροδοκόκκινα μάγουλα, κρατώντας στην άγκαλιά της μια κότα από πίσω από την Διαμαντούλα ο άδελφός της, μεγαλύτερός της δυό χρόνια, κρατώντας και αυτός στην άγκαλιά του έναν πετεινό και τελευταία από όλους ή μάνα, για να επιβλέπει μήπως μείνη κανένας πίσω, μήπως πέσει τίποτε από το μουλάρι. Όλοι λοιπόν σιγά-σιγά, με δλμα άργό, με εθθυμη καρδιά ανέβαιναν το στενο ανηφορικό δρόμο που έφερνε στο χωριό, στα χιόνια και στα έλατα.

Ο πατερας με τα δύο βώδια και το άλετρι είχε πάει πρωτότερα, να όργώση τα χωράφια για να σπείρουν το καλαμπόκι.

Ευτυχισμένοι άθρωποι, το θάρος της ζωής σας είναι έλαφρό, όπως είναι έλαφρά και τα πράγματά σας. Σ' ένα μουλάρι φορτώνετε όλα τα επιπλά σας και μαζί με αυτά και την εδουχία σας και την φέρετε όπου και άν πάτε, το χειμώνα στην άκρογιαλιά, το καλοκαίρι στα ψηλά βουνά, στα έλατα και στα κρυστάλλινα νερά.

Είχα κι' εγώ δουλειά σ' ένα χωριό γειτονικό με το δικό τους κι' είχα πάρει κι' εγώ παζόδες τον ίδιο δρόμο. Σε λίγο τους έφτασα.

—Όρα καλή!

—Καλώς τον!

—Για ποό, κυρά μου;

—Για τα ψηλά βουνά.

—Κάτι γρήγορα;

—Γρήγορα;! Μάς πλάκωσαν ζέστες στόν κάμπο και πάμε στ' βουνά.

—Ζέστες;!

—Μάλιστα, ζέστες. Έμεις δεν είμαστε μαθημένοι να ιδρώνουμε. Άμα ιδρώσουμε, άρρωσταίνουμε.

Κι' έτσι κουβεντιάζοντας, ανεβαίνα-

με σιγά σιγά τον ανήφορο. Εκείνοι κρατούσαν την ίδια σειρά, πρώτα το μουλάρι και τελευταία ή μάνα. Εγώ εύρισκόμουνά τότε κοντά στη μάνα, τότε κοντά στο παιδί και τότε κοντά στην κατσίκια οδδέποτε όμως από πίσω από το μουλάρι..

Μια φορά βρέθηκε κοντά στη Διαμαντούλα που κρατούσε την κότα στην άγκαλιά της.

—Την άγαπας την κοτούλα, μικρούλα μου;

—Βέβαια την άγαπώ.

—Γιατί;

—Γιατί μου κάνει αβγά, ή κοτούλα μου να τη χωρώ...και την έχάιδε με στοργή.

—Κι' άμα γερύση και δεν γεννά πλέον;

—Τότε θα την σφάζη ή μάνα μου.

—Μά δεν την λυπάσαι;

—Εγώ την λυπάμαι, αλλά ή μάνα μου δεν την λυπάται.

—Υστερ' από λίγη ώρα, ή κοτούλα άρχισε να ταράσσεται, να επαναστατή, να θέλη να φύγη.

—Μάνα, θά μου φύγη ή κότα!

—Θέλει να γεννήσει, Διαμάντω μου.

Κράται το μουλάρι σου.

Σ' ένα πρόσταγμα της Διαμαντούλας το μουλάρι σταμάτησε. Αφορμή ζητούσε να σταματήσει, για να ξεκουραστή. Τότε ή μάνα ξεφόρτωσε ένα δεμάτι ξερό τριφύλλι, που το είχε για να φάη το μουλάρι στο δρόμο, τώβαλε κατά γης και το ξένοιζε στη μέση σά φωληά.

—Κρίμα, δεν έχουμε φύλι, πως θα γεννήση τώρα ή κότα;

—Εχω εγώ, κυρά μου, της είπα κι' έβαλα από την τσέπη μου ένα από τα δύο βρασμένα αβγά που είχα πάρει μαζί μου, για να φάω στο δρόμο με μια φέτα ψωμί.

Η μάνα το πήρε, τώβαλε στο βάθος της φωληάς κι' εκάθισε άπάνω την κότα.

Η Διαμαντούλα κάθισε κοντά της και την έχάιδε τραγουδώντας:

Κόκο, κόκο, κόκο, κοκό,

Κάνε, κότα μου, τ' αβγό.

Η κοτούλα καμάρωνε και μισόκλειγε τα μάτια της σάν να επρόκειτο να γεννήση το χαπιλόπουλο.

Άξαφνα τινάχτηκε ή κοτούλα και πέταξε μακριά με δυνατά κακαρίσματα. Εγέννησε το αβγό. Επήρε ή Διαμαντούλα το δικό της κι' εγώ το δικό μου ζεστό άπ'την κότα.

—Κάτσε, κάτσε, κοτούλα μου, έλεγε ή Διαμάντω, κάτσε, κάτσε. Και ή κοτούλα έκαθισε και την πήρε πάλι στην άγκαλιά της ή Διαμαντούλα.

Όταν πλέον ο ήλιος ήταν μεσουρανή, έφτάσαμε σε μια βουτούλα. Δίπλα της ένα πελώριο πλάτανος, γυ-

μνός άκόμα, άπλωνε τα κλαδιά του με τάση ν' άγκαλιάση δλμ τη Φύση. Εκεί έσταθήκαμε. Εξεφόρτωσε ή μάνα το μουλάρι, ή κατσίκια κάθισε κατά γης κι' έμεις κοντά στη βουτούλα να φάμε μεσημέρι. Έβαλα εγώ από την τσέπη μου τη φέτα και τα δύο αβγά, έβαλαν κι' εκείνοι από το ταγάρι μπουτότα κι' ένα μεγάλο κλειδοπίνακο γεμάτο φασόλια στεγνά άπ' αυτά που τα λένε στόν τόπο τοτο τραχάλια. Εκάναμε το σταυρό μας κι' άρχισα να τρώμε. Εγώ καταβρόχθισα τη φέτα μου και τ' αβγά μου και άκόμα ήμουν νηστικός. Φαίνεται ότι με κατάλαβαν από τα βλέμματα που έριχνα στη μπομπότα και στα φασόλια και μου προσέφεραν κι' από τα δύο. Δεν έπερίμενα δευτέρα πρόκληση. Ερρίχτηκα και σ' αυτά και σ' όμοιό μου ότι νοστιμότερα πράγματα δεν είχα φάει στη ζωή μου.

Τώρα θά λές σε: «Τι φαγάς που είναι ο κύριος Παναγόπουλος!» Άλλά έλατε, σ' παρακαλώ πολύ, στη θέση μου, άνεβητε δλον αυτό τον ανήφορο, πείτε νερό άπ' αυτή τη βουτούλα και τότε βλέπουμε άν σ' φτάνουν δυό αβγά και μια φέτα ψωμί.

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

II

Άφησαν τον κυρ-Σταχτερό να κυλιέται στο γρασίδι, —τι άστείος που ήταν ο γαϊδαρέλος! —κι' έπήγαν από τάλλο μέρος του κήματος, εκεί στο ποταμάκι που κατεβαίνει από το βουνό.

Νά κι' ή εικόνα του Ζ. Κεφαλαίου που ο ζωγράφος μας την είχε έλασει. Μάς την ζωγράφισε ο φίλος μας Άφελος Γυμνασιόπαις.

Η Ρηνούλα είχε πάρει μαζί της ένα παλιοπάπουτσο, που το έρωξε στο νερό και το ρέμμα το συνεπήρε.

Τα παιδιά κοιτάζαν από την όχθη το παλιοπάπουτσο που έπλεε σά βαρκούλα κι' έτρεχαν μαζί του κι' αυτά, για να μη το χάσουν.

Όταν άπαντούσε καμιά πέτρα στο ριχό νερό, ή βαρκούλα τους πετιόταν έξω στην όχθη ή έκανε βουτιά.

Τι διασκεδαστικό αυτό το παιγνίδι!

Ο Τοτός γελούσε τώρα όσο σχεδόν κι' ή Ρηνούλα. Κι' αυτή του έλεγε:

—Βρήκαμε επί τέλους κι' ένα παιγνίδι να σάρεση! Έ, άμα το βαρεθής, μου λές. Και τότε μπορεί να βρούμε και κανένα άλλο του γούστου σου.

—Όχι, όχι, της άπαντούσε. Αυτό δεν θα το βαρεθώ. Έχει γούστο και

δεν έχει φόβο. Μπορώ να πάω έτσι ως αύριο. Και τα δύο παιδιά εξακολούθησαν να κυνηγούν με γέλια το παλιοπάπουτσο, που έτρεχε στο νερό σά βαρκούλα. Τι ώρα!

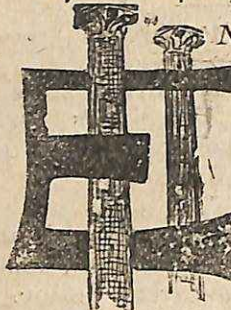
(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΕΤΡΑ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

'Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ φίλος μας, πολὺ γνωστός κι' ἀγαπητός, ἐγύρισε τελευταία ἀπὸ τῆς Μικρασίας, ὅπου οἱ Τεῦχοι τὸν κρατοῦσαν αἰχμάλωτο. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ ἐλθῇ

νὰ μᾶς ἰδῇ. Ἡλιοκαμένος, ἀδύνατος, μὲ τὴν τριμμένη στολὴ τοῦ ἐφένδρου ἀνθυπασπιστοῦ, μὰ ὁμορφος πάντα ὅπου τὸν ἔβλεπε καὶ μὲ μιὰ ζωηρὴ λάμψη στὰ μάτια, μᾶς χαρῆτης δόλο-θερμα, μὲ συγκίνηση, μὲ χαρὰ, ὅπως ὅταν ξαναβλέπῃ ἕνα εὐαίσθητος πρόσωπα πὺν τ' ἀγαπᾷ ἢ τουλάχιστο πὺν ξέρει πὺς τὸν ἀγαποῦν. Ἐκάθησε καί, μὲ τὴ συνηθειμένη του ἐγγλωτίττα, ὅρκισε νὰ μᾶς λέει:

—Τριάντη χρόνια λείπω ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ μου 'Αθῆνα! Πῆγα στὴν Ἀνατολὴ νὰ πολεμήσω γιὰ τοὺς σκλάβους ἀδελφούς μας. Ἀκολούθησα τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα μου, τὴν παράδοση τῆς οἰκογενείας μας. Πολέμησα, ταλαιπωρήθηκα, εἶδα νὰ πέφτουν σ' ἐρείπια τὰ πιδ ὠραία μου ὄνειρα καὶ τέλος αἰχμαλωτίστηκα.

—Τὸ χρέος σου ἔκαμες σὰν παλικάρι, τοῦ εἶπα ἐγώ. Ὁ γενναῖος σκοτώνεται σὶν πόλεμο ἢ αἰχμαλωτίζεται. Μόνο δὲ φεύγει.

Σ' αὐτὸ δὲν ἀποκρίθηκε μὸς ἔοριξε μόνο μιὰ ἐκφραστικὴ ματιὰ κι' ἐξακολούθησε:

—Πὺς πέρασα στὴν αἰχμαλωσίαν μου, θὰ τὸ ξέρετε ἀπὸ τῆς διάφορες ἐκθέσεις πὺν διαβάσατε σὶς ἐφημερίδες: τὶ εἶδαν τὰ μάτια μου, τὸ φανταζοσθε. Περιττὸ νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλα αὐτὰ τὰ φοικτιά. Εὐνότητο ἐπίσης καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: Ἐγείνα ἄλλος ἀνθρώπος! Τὸ πιδ φοικτιό, τὸ πιδ ἀπαίσιό θέαμα, μὲ βροῖκει τὴν ψυχρό, ἀσυνκίνητο. Στὴ θέση τῆς καρδιάς μου, θαρρὼ πὺς βροῖκεται μιὰ πέτρα!

—Πέτρα;! φωνάξαμε ὅλοι σὰ νὰ μὴ τὸ πιστεύαμε.

—Ναί, ναί, μᾶς ἐβεβαίωσε ὁ φίλος μας. Ἡ ζωὴ, τὰ νάτα, ἢ διασκέδαση, ὁ κόσμος μ' ὅλες τὸν τῆς ὁμορφιές, δὲν μὸς κάνει τὴν παραμικρὴ ἐντύπωση. Πολλὲς φορές ἀπορῶ: Ἐγὼ εἶμαι δὲν θανσιώδης νέος πὺν ἵμουν πρὶν φύγω;... Φαντασθῆτε, ἔχω γραμμένα ἀπὸ τότε κᾶτι πραγματάκια, περιγραφές, ἐντυπώσεις, μελέτες: τὰ ξαναδιαβάζω τὴν καὶ μὸς φαίνεται πὺς δὲν τᾶγραφα ἐγὼ!

Ἀπορούσαμε ὅλοι. Πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ ἔγινε τέτοια μεταβολή; Ἀπὸ τὸ ὅφρος μας κατάλαβε τὴν ἀπορία μας: καὶ προσπάθησε νὰ τὴ διαλύσῃ. —Ἐτοί εἶναι, μᾶς εἶπε. Ἀμα ἰδῇ κανεὶς τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια του, ἅμα αἰσθανθῇ τόσο σιμά του τὴν κούαν του σπινὴ, ἅμα περῶση τόσοις ἀγριότο-πυς, μακριὰ ἀπ' τὴν πατρίδα του, ἀπ' τοὺς δικούς του, καὶ βρεθῇ σὸ ὁλό τῆς μάχης, ὦ! μεταβάλλεται τρομερά!

—Μὰ τὶ εἶδους εἶναι αὐτὴ ἢ μεταβολή; ὠτίησα ἐγώ.

—Ναί, ἀποκτᾷ θέληση, ψυχραιμία, ἀδιαφορία, αὐτοπεποίθησι, γίνεται βράχος!... Μιλεῖ ἐλεύθερα, ἀφήνει κατὰ μέρος τοὺς τύπους καὶ τῆς συνθῆκες, λέει ὅλους τὴν ἀλήθεια, ὅ,τι σκέπτεται, ὅ,τι αἰσθάνεται, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τίποτα.

—Καὶ στὴ θέση τῆς καρδιάς ἔχει μιὰ πέτρα;

—Βεβαίωτα!

—Εἶναι δηλαδὴ σκληρός, ἀναίσθητος; μένει ἀσυνκίνητος σ' ὅλα;

—Ναί. Βράχος!

—Δὲν τὸ πιστεύω, φίλε μου! Θέληση, αὐτοπεποίθησι, ψυχραιμία, ἀπάθεια, δύναμη, μπορεῖ ν' ἀποκτᾷ. Ἀναίσθητος ὅμως ὄχι. Ἄν ἦταν εὐαίσθητος πρῶνιτερα, θὰ εἶναι καὶ τὴν... Τὶ νομίζεις; κι' ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, πὺν δὲν πῆγαμε σὶν πόλεμο, δὲν εἶδαμε κι' ἐδὼ τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια μας; Οἱ ἀποκλεισμοί, οἱ πεῖνες, οἱ ἐπιδημίες, οἱ ταραχές, δὲν ἦταν σχεδὸν τὸ ἴδιο μὲ μιὰ μάχη;... Λοιπὸν σὲ βεβαίω, μὲ τῆς συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐμεῖς ἐγίναμε πιδ εὐαίσθητοι κι' ἀπ' ὅ,τι εἶμαστε πρὶν. Κι' ὄχι πέτρα δὲν ἐβάλαμε στὴ θέση τῆς καρδιάς, παρ' ἀπεναντίας, ἢ καρδιά μας ἔγινε τόσο εὐθικτη, τόσο εὐθραστη, πὺν συντηρεῖται μὲ τὸ παραμικρό. Μὰ καὶ σὺ δ' ἴδιος μὸς φαίνεται πὺς παρῆγε τὸν ἑαυτὸ σου. Εἶσαι ἀκόμα δ' ἐνθουσιώδης κι' ὁ εὐαίσθητος νέος πὺν ἵσουν πρὶν. Εἶσαι δλάκαιο τὸ καλὸ διαπλάσσο πὺν ξέρουμε!

Δὲ θέλησε νὰ τὸ παραδεχθῇ. Στὴ θέση τῆς καρδιάς δὲν εἶχε τὴν παρὰ μιὰ πέτρα. Τίποτα δὲν τὸν συγκινοῦσε. Κι' ἔφυγε, ἀφοῦ μᾶς ἔσφιξε πάλι τὰ χέρια... μὲ συγκίνηση.

Ἐπὶ ἀπὸ δὺς μέρες ἔγραψε στὴ Διάπλαση ἕνα γράμμα, ὅπου ἐπανελάμβανε ὅλ' αὐτὰ. Μὰ ἐτελείωνε εἰσι: «Σένα ὁμῶς, πὺν ἀπ' τὴν παιδικὴ μὸν ἡλικία σ' ἔχω γιὰ δευτέρου μάννα, πνευματικὴ μάννα, φωνεῖν δὲν σὶν πρῶτα βήματά μου, δὲν ἔπαινα ποτὲ νὰ σὲ συλλογιέμαι κεῖ-κάτω, νικητῆς ἢ νικημένου, ἐλεύθερος ἢ αἰχμάλωτος, γιὰτὶ σὺ ἔχω ἐκτίμηση κι' ἀγάπη βαθεῖα. Σὲ παρακαλῶ πολὺ, δόσε τοὺς

ἀσπασμούς μου σ' ὅλα τ' ἀγαπητὰ Διαπλάσσο πὺν. Πάντα δικός σου».

Εἶχα ἄδικο λοιπὸν; Ὁ νέος αὐτός, ὁ πολεμιστῆς, ὁ τραχὺς, ὁ δυνατός, δὲν διατηρεῖ ὅλο του τὸν ἐνθουσιασμό κι' ὅλη του τὴν εὐαισθησία; Ἡ ἀγάπη του στὴ Διάπλαση καὶ στὰ Διαπλάσσο πὺν μαρτυρεῖ πὺς ἀντὶ τῆς πέτρας πὺν νομίζει, ἔχει ἀκόμα σὶν στήθος του, καὶ θάλλῃ πάντα, μιὰ ὠραία καρδιά, τὴν παλιὰ καρδιά του, πὺν πάλι ἀπὸ τὰ πιδ εὐγενικὰ αἰσθήματα;

Ἐτοί εἶναι!... Ὅτε μποροῦσε νὰ ναι ἀλλοῖως! Ἀλλοῖμονο ἂν γινόμαστε σκληροὶ κι' ἀναίσθητοι, ἐπειδὴ εἶδαμε κάποιε τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια μας! Ἰσα-ἴσα. Ἡ ἀξία τῆς ζωῆς δυναμώνει μέσα μας ὅστερ' ἀπὸ κινδύνους καὶ περιπέτειες. Ψυχραῖμοι κι' ἀπαθεῖς, ὅστε νὰ μὴν τὰ χάνουμε μὲ τὸ παραμικρό, μπορεῖ νὰ γινόμαστε. Μὰ ὅτε σκληροὶ, ὅτε ἀναίσθητοι. Διατηροῦμε κι' εὐαισθησία, κι' ἐνθουσιασμό καὶ κάθε τὶ πὺν συνιστᾷ τὸν ἀνθρωπισμό μας. Αὐτὸς δὲν χάνεται ποτὲ, — ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU).

ΙΕ'. (Συνέχεια)

Κι' αὐτὸ τῆκανε γιὰτὶ πιστεύει πολὺ ὀρθῶς, πὺς ἢ ἐλεημοσύνη πὺν τὴ δίνει τὸ χέρι παιδιῶ, γίνεται πιδ εὐάρεστη σὸ Θεὸ καὶ πιδ γλοκκαῖα σὸ φτωχὸ πὺν ἐλκεῖται. Στὴν ἀρχή, ὁ Στέφανος φοβόταν τὸν Πιπιά καὶ τὸν ἀποστρεφτόταν: λίγο-λίγο ὅμως τὸν συνήθισε καὶ τὸ ἔδινε τὴν πενταρά μὲ μεγάλη προθυμία καὶ χαρὰ. Ὅτε τοῦ ἐρχόταν ποτὲ ὄρεξη νὰ γελαῖ μὲ τὴν ἀσχήμια ἐκείνη, πὺν δὲν τὸ ἔκανε πιδ φόβο, ἢ νὰ πειρίξῃ τὸν δυστυχισμένο πὺν δὲν ἐπειράζε κανένα. Τὸν σεβόταν κι' αὐτὸν σὰν ἕνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ.

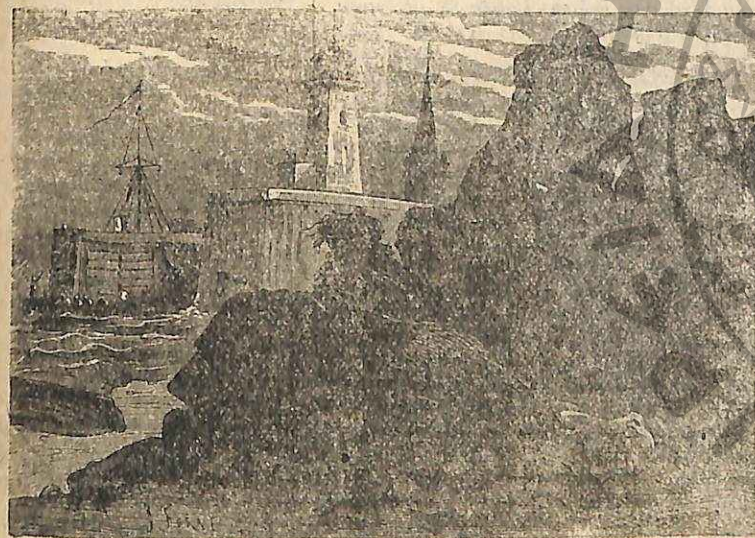
Μιὰ μέρα ὁ Πιπιάς, ἐκεῖ πὺν βοήθησε σὸ ἐσφόρτωμα ἐνὸς πλοίου, πλάκωσε τὸ δάχτυλό του δεξιὸ του χειρὸς καὶ τὸ πλῆγωσε ἐλκεῖναι. Ἀπὸ τὸς φοικτοὺς πονους τὸ κρατοῦσε φηλὰ κι' ἔτρεχε δῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρελλός, ξεφωνίζοντας ἄγρια. Ἡ κυρία Εἰρήνη ἔτρεχε νὰ κἀνῃ τὸν περίπατό της σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος κι' ὁ Πιπιάς πέρασε ἀπὸ κοντά της. Καθὼς τὴν εἶδε, στάθηκε καὶ τῆς ἔδειξε τὸ λυωμένο του δάχτυλο. Ἡ κυρία Εἰρήνη τὸν λυπήθηκε, τοῦ ἔγνεψε νὰ τὴν ἀπολοιδώρῃ καὶ γόρισε σὸ ἐπὶ τῆς εὐθῆς, πρὸς χάριτ τοῦ δυστυχισμένου κωφάλαου.

Κάθε φρόνιμος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ σὸ σπῖτι του μερικὰ φάρμακα, γιὰ νὰ προλαμβάνῃ τὸ κακὸ ὅς πὺν

νάρθῃ ὁ γιατρός, ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν πρυσκαλέσουν. Ἐτοί κι' ἡ κυρία Εἰρήνη, σὰν καλὴ καὶ φρόνιμη νοικοκυρά, εἶχε ἕνα πρόχειρο μικρὸ φαρμακείο. Κι' ἐπειδὴ ἤξερε, ὅπως κάθε καλὴ μητέρα πρέπει νὰ ἔσῃ, νὰ περιποιητῇ, νὰ δένῃ καὶ νὰ ἀλλάζῃ πληγές, ἔπλενε μὲ χλιαρὸ νερὸ τὴν πληγὴ τοῦ Πιπιά, ἔβαλε στὴ θέση του τὸ μεταποτισμένο νύχι, τοῦ κόλλησε γύρω τὰ κοῦατα πὺν ἦταν οχομένα καὶ τοῦ ἔδεσε ὅλο τὸ δάχτυλό μὲ πολλὴ ἐπιτηδεύτητα. Στὴ φιλάνθρωπη αὐτὴ πράξη ἦταν παρὼν κι' ὁ Στέφανος, πὺν ἐβόηθησε μάλιστα τὴ μητέρα του μὲ προθυμία. Τέτοια καλὰ μνημάτα δύνουν οἱ καλὲς μητέρες στὰ πιδία τους.

Ὁ Στέφανος, βλέποντας, πὺς τὰ πιδία τοῦ χωριοῦ ἐπείραζαν κι' ἐβασάνιζαν τὸν κωφάλαο μὲ τόση ἀσπλαχνία καὶ βαρβρότητα, τὸν λυπόταν πολὺ... Δὲν μποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ τὶ εὐχαρίστηση εἶναι νὰ πειράζῃ κανεὶς ἕνα δυστυχισμένο ἄνθρωπο. Ἐτοί πολλές φορές τὸν εἶχε σῶσει, εἶτε μὲ τὸ παρὰ δειγμά του εἶτε μὲ τὰ παρακάλλια του. Πῆγαινε κάποτε καὶ τὸν εὗρισκε στὴν παραλία πὺν ἐψάρευε. Ὁ Πιπιάς ὅτε διχτυὰ εἶχε, εἶτε ἄλλο σῆνεργο. Ἐφάρεσε μόνο μὲ τὰ χέρια του. Κι' ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ κομφὸ κι' ὁμορφὸ παιδί σὸ πλεῖστο τοῦ μισό γυμνοῦ ἐκείνου ἁγριανθρώπου, νὰ χοροπηδᾷ, νὰ φωνάζῃ ζήτω καὶ νὰ χειροκροτῇ, κάθε φορὰ πὺν ὁ ἀλλόκοτος φαρὰς ἐρριχνε στὰ πόδια του τὰ θαλασσινὰ πὺν ἔπιανε μὲ τὰ χέρια.

Μὲ μεγάλη ἀπορία ἐβλεπε ὁ Πιπιάς τῆς περιποιήσεις πὺν τοῦ ἔκαναν ἢ κυρία Εἰρήνη κι' ὁ γιός της. Ὁ δυστυχισμένος δὲν εἶχε τόση νοῦ ὥστε νὰ ἐννοῇ κατὰ βάθος τὴν εὐεργεσία. Ὁ ὅς φορὲς ὅμως περνοῦσε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κυρίας Εἰρήνης, πάντα σήκωνε τὸ δεξὶ τοῦ χέρι κι' ἔφερνε τὸ δαχτυλὸ

«Ὁ Πιπιάς εἶδε τὴ θάρνα νὰ θγαίνῃ ἀπ' τὸ λιμάνι...» (Σελ. 197, στ. 6')

τοῦ σὸ στόμα του. Ὅταν πάλι οἱ εὐεργέτες τοῦ ἔλειπαν σὲ κανέν' ἄλλο χωριό, γιὰ διασκέδαση τοῦ Στεφάνου, ὁ Πιπιάς τριγύριζε ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ κλειστὸ σπῖτι καὶ μυρίζεταν ὅπως ὁ σκύλος, σὰ νὰ ἤθελε νὰ καταλάβῃ μὲ τὴ μυρωδιά πὺν ἦταν γιὰ νὰ πάῃ νὰ τοὺς δρῇ.

Αὐτὸς ἦταν ὁ Πιπιάς. Σὰ: τὸν ζωγράφιστ' μ' ὅλη τὴν ἀκριβεία: Ὁ νοῦς του κοιμόταν καὶ τότε μόνο φινύταν σὰ νὰ ἐυπνοῦσε λιγάκι, ὅταν ἐβλεπε τὸν πλησίον τοῦ σὲ δυστυχία. Μισοῦσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πὺν τοὺς ντροπίαζε μὲ τὴν ἀσχήμια καὶ τὴ δλκεῖα του: μὰ προπάντων μισοῦσε τὰ πιδία, πὺν ἦταν τὸ παίγνιο τους ἢ τὸ θῶμα τους.

Καὶ ἰδέστε πὺς ἔρχονται καμμιὰ φορὰ τὰ πράγματα!... Ἰσα-ἴσα τὴ μαύρη μέρα πὺν ἔφυγαν οἱ μεγάλοι κι' ἄφησαν τὰ πιδία μονάχα, τὰ σκολόπουλα αὐτὰ ἐβασάνισαν τὸ δυστυχισμένο κωφάλαο ὅσο δὲ λέγεται! Ὁ Στέφανος, τὸ πρῶτ', δὲν ἦταν μαζί τους νὰ τὰ ἐμποδίσῃ καὶ τοῦ ἔκαμαν τοῦ κακόμοιρου χίλια δὺς μικρότριά. Τὸν κινήτησαν, τὸν πετρεβόλησαν, τὸν ἔδειραν, τὸν παῖδεσαν τόσο, πὺν θὰ τοῦ ἔφευγε κι' ὁ νοῦς, ἂν εἶχε νοῦ ὁ Πιπιάς. Κατάκοπος, γεμάτος αἵματα καὶ χῶματα, ἔτρεχε χωρὶς νὰ ἔσῃ κι' αὐτὸς πὺν νὰ πάῃ νὰ κρυφθῇ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν σκληρῶν κι' ἀσπλαχνῶν πιδίων.

Μετὰ πολλὰ, κατόρθωσε νὰ τοὺς φύγῃ καὶ νὰ πάῃ νὰ κρυφθῇ σ' ἕνα βράχο. Ἀπὸ καὶ εἶδε μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία τὸ λαμπρότερο θέαμα πὺν μποροῦσε ποτὲ νὰ ἰδῇ, γιὰ νὰ παρηγορηθῇ καὶ νὰ εὐφρανθῇ ἢ ψυχῇ του: Εἶδε τὴ θάρνα νὰ θγαίνῃ ἀπ' τὸ λιμάνι γεμάτη πιδία καὶ τοὺς μικροὺς τοῦ δημίους νὰ φεύγουν στάνοιχτά, παρασυρμένοι ἀπὸ τὸν ἄχαντ' Ὁκεανό.

Καταλαβαίνετε τὴν πόσο τρώμαξε ὅλο τὸ χωριό, σὰν ἀκούστηκε ὁ Πιπιάς νὰ γελά μὲ τέτοια ὄρεξη, μὲ τόση χαρὰ. Καὶ εἶπαμε, πὺς τὸ γέλιο τοῦ Πιπιά ἦταν πάντα μιὰ κακοσημαδιά, — προμήνυμα καταστροφῆς, συμφορᾶς μεγάλης.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν ἔσπερος καὶ ἡ θάλασσα

«Ὁ κωφάλαος ἐδειχνε τὸ πέλαγο...»

(Σελ. 197, στ. γ')

λάδι. Δὲν φαίνεταν λοιπὸν κίνδυνος, καταστροφή καμμιὰ.

Κι' ὅμως ὁ Πιπιάς γελοῦσε.

Πρὸ θὰ πῇ, πὺς τὰ πιδία κᾶτι θὰ ἔπαθαν, χωρὶς ἄλλο!

Αὐτὸ συλλογίστηκαν ὅλοι οἱ χωρικοί. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐξεστομίσῃ.

Ὅστος γόρισαν οἱ ἀπεσταλμένοι κι' εἶπαν πὺς τὰ πιδία δὲν βρέθηκαν πουθενά!

Μιὰ μόνη ἐλπίδα ἔμενε νὰ φάξουν σ' ὅλους τοὺς βράχους τῆς παραλίας μήπως καὶ τὰ βροῦν.

Ἐκίνησαν λοιπὸν μὲ δαδιά κι' ἄρχισαν νὰ φάχνουν. Ἀλλὰ περίεργο πρᾶγμα! Σὲ κανέναν τὸ νοῦ δὲν ἤρθε ἢ ἀπεριστοφία πὺν ἔκαμαν τὰ πιδία, κανέναν δὲν ἐφαντάσθηκε πὺς μπορεῖ νὰ μῆταν σὲ μιὰ θάρνα καὶ νὰ βιγῇ-καν σὸ πέλαγο χωρὶς ὁδηγό. Ὅτε κατάλαβε κανέναν τὸς ἔλειπε ἢ θάρνα τοῦ Κοιπιά. Ἡ-αν τόσες θάρνες σὸ λιμάνι!

Ἐκεῖ πὺν ἔφαγαν μὲς' στὰς θάρνας, μὲ τὸ φῶς τῶν δαδιῶν πὺν ἐκάπνιζαν, εἶδαν τὸν Πιπιά ὀρθὸ σ' ἕνα βράχο. Ὁ κωφάλαος ἐδειχνε μὲ τὸ δεξὶ τοῦ χέρι τὸ πέλαγο, σὰ νὰ θῆκε νὰ πῇ στὸς ἀνθρώπους πὺς τὰ πιδία ἦταν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ πὺς ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ πάνε, ἂν ἤθελαν νὰ τὰ βροῦν.

Ἐπληκτοί, γόρισαν ὅλοι πίσω μὲ φωνές κι' ἔτρεξαν στὴν προθυμία. Μετροῦν τῆς θάρνες πὺν ἦταν δεμένες ἐκεῖ. Καὶ τότε μόνο βλέπουν πὺς λείπει μιὰ, — ἢ θάρνα τοῦ Κοιπιά.

Τὰ πιδία λοιπὸν ἦσαν στὴ θάλασσα. Ὁ μεγάλη συμφορά!

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετᾶφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Ρ. Ε.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 θες 10 τὸ πολὺ λέξεις με
ἀπὸ 1 στοιχεῖα δε. 4 τὸ ἐλάχιστον τι
μὴν τῶν 10 λέξεων 40
λετὰ ἢ λέξεις, μὴ παρὰ δὲ στοιχεῖα
τὰ 50, καὶ μὴ κεφαλαιώδεις. 60.
Ὁ χορηγὸς στίχος δραχμῆς 2.
Ἡ πομπή εἶναι ἀπαραίτητος.

(ΚΓ' --- 888)

ΛΙΣΤ. θυμῶν λιγὰν τὸ Βόλο
καὶ θὰ μὲ βρῆς.

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

(ΚΓ' --- 889)

ΑΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ὁλο-
θερμὸς εὐχὲς σὴ γιορτῇ σου
στέλλω. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΓ' --- 890)

ΑΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ΤΡΙΑΝ-
ΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ἀμέτρητες εὐ-
χὲς γιὰ τὴ γιορτῇ σας.

ΡΟΖΑ, ΡΙΡΙΚΑ

(ΚΓ' --- 891)

Στῆς Τριανταφυλλένους τῇ χρι-
στῇ γιορτῇ

μῦθες καρδιόβγαλτες εὐχὲς
ἀπ' τῇ φρονίᾳ μου τὴν φυχῇ.

Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' --- 892)

Μυστηριώδης Ἰππότης, τετραδίο
δὲν ἔλαβα. Ἡρώα τῆς Κιου-
τάχειας, ἐστειλα. Ὁσφανεμένη
Μικρασία, εὐχαρίστως στείλει
πρώτη. Ἀσείδης Κυπριοπούλα

(ΚΓ' --- 893)

ΚΟΡΙΤΕΙΑ, Σείς πὺν φοβόσα-
στε τὴ σκιά σας, θὰ τὰ βίλε-
τε μὲ μᾶς; Αὐούσα...

Ἀκράτης τοῦ Γέλιο

(ΚΓ' --- 894)

Καλέ, γιὰ ἰδὲς τὸν Ἡρώα τῆς
Κιουτάχειας, τί ποσάσεις!
Ὁ σὺλλογος δὲν τολμᾷ ἔ; !!!
Ἔχετε οὐδὲ τούλαχιστο κανένα
φυγετο στὰς συνεδριάσεις τὸ πρῶτ
γιὰ δρόσιμα;

Κερωνοβ. Ἰππότης, Μασίστας

(ΚΓ' --- 895)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΤ' ΑΠΑΝ-
στησαν πολλοί, καὶ τοὺς εὐχα-
ριστοῦμεν πὺν μᾶς ὑπεστήτηξάν.
Ἐβραβεύθησαν οἱ ἑξῆς:

Α') ΠΕΡΟΥΖΕ
Β') Πολεμιστὴς τοῦ Βασιλέως
Γ') Δοξαζόμενος Τσοῦλᾶς
Δ') Τρελλὴ Πευκαλιόδα.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τίτκα, Πενταράκι,
Μάγισσα, Ἀρχιδιάβολος, Τσου-
κνίδα, Ἰχνηλάτης, Κυρατίζ, Κυ-
ανόλευκος, Παναγ. Ἀλεξέπου-
λος, Πατρίς τοῦ Διογένους, Ἰω-
άν. Λάμπρος, Νάρκισσος, Δημο-
κράτης, Ἰδανιόμος.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ἀποκατάτω τῆς Τρελλᾶς
Στὸ μελετητικὸν δίδυλον
τὸ νῦν διοικητικὸν καὶ ὑπερ-
γικὸν Συμβούλιον.

(ΚΓ' --- 896)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΠΑΔΩΝ «ΤΑΜΠΟΥΛΑ»
Νικητὴς στο ἐπομένο θὰ ἰδῆς.
Νεοεκαπλάσιος: Στρίγγα=
Ἀποκαταίττα=Χριστῖνα Βεῖνό-
γλου, Ἑλληνικὸ Ἰδανιό=Σερ-
λαϊλῆς, Ἀόρατος Πυγμαλῆς=
Παναγίτης, Δουκιανός=Βαρ-
νάδης, ΟΥΙΤΕΡΟ ΤΑΓΙΟΥ=Κόκ-
κινος, Σιγκ Κίγγκ=Γουσίδης,
Κοινοφύκιος=Ἰωαννίδης, Πέτ
Χόγγ=Σεφερετῆς.

ΚΟΝΙΚΟΓΙΝΟΣ, ΠΙΠΙΛΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' --- 897)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

Μάγισσα=Ρούσσος, Ἀντισμένη
Μυρτούλα=Ἀγλαία Κιρμίζι, Τί-
τκα=Ξανθοπούλιδος, Ἰνές=
Ἑλένη Κουμπούλου, Τρελλὴ
Χορευτρία=Ἀρόνη, Κλωθὴ=
Δέσπ. Κοτρωνάκη, Φλώρα=Καλ.
Χατζῆ, Ἀεροστατόν=Κριετῆς,
Μυστηριώδης Βαρόνος=Δημ. Εὐ-
αγγελίδης, (ἐτὼν 11) στοιχηματί-
ζουμε, μεμπέ μας;

ΜΥΣΤ. ΙΠΠΕΥΣ, ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΓ' --- 899)

Καρούμα Κακαλετσο, ὅσο γιὰ
Κακόντα δὲν φοβόμαστε. Φαί-
νεται ὅτι πάτε φρι φρι γιὰ καυ-
γά. Θρασύδειλοι! μὲ τὸν ποδό-
γυρο τὰ βάλατε;

Σύλλογος ΤΣΕ-ΤΣΕ

(ΚΓ' --- 900)

Ἔνωσις Μπολεσεβίκων, πόση
ὥρα σκεπτόσαστε αὐτὴ τὴν
ἔξυπνάδα; Αὐτὸ ἦταν καλὸ γιὰ
παιδικὸ πνεῦμα. Τί ἄνοσιες,
Θεέ μου... Σὺλλογος ΤΣΕ-ΤΣΕ

(ΚΓ' --- 901)

Νόημα, γραπτὸ: Α. Ράλλη,
Νόδος Χαρ. Τρικοῦπη 47, Ἀ-
θήνα καὶ ὁ ἀπαντήσῃ ὁ Ἰδα-
νιόμος.

ΚΓ' --- 902

Διαγωνισμοί: α') Μ. Μ. καὶ καλ-
λιτεχνικὸν ἀγρόφων καρτῶν,
β') «Πιστεύετε περὶ τῆς ἀνα-
στασίας τῆς ψυχῆς καὶ διατῇ;» Ἀ-
πάντησις ἐν ἰδιόρρυθμῃ καλλιτεχ-
νικῇ. Βραβεῖα τρία σὺν κα-
θένα διαγωνισμῷ. Προθεσμία
μῆνας.

Ρίτα, Φάσμα, Τριανταφυλλέ-
νια, Μεγ. Ἑλλάς, Ἀφ. Γυμνα-
σιόπαι, Σὺλλογος τῶν Φαγάδων
καὶ Κινεζ. Δημοκρατία, μεγάλη
εὐχαρίστησι θὰ μοῦ προξενήσῃ
ἡ συμμετοχὴ σας. Δοῖς: Γεώργ.
Ν. Οἰκονομοπούλου, Κιάτον.

Ἀνατέλλουσα Σελήνη

(ΚΓ' --- 903)

Ζαχατούστρα, θυμῶν ὀρκους
Σ καὶ μὴ ξεχνᾷς νὰ πατάς.
Γκόρμπιο, Ἰδανιόμ, Ὀνειρο τῆς
Κύπρου, Μιράντα, Ἀρη, ἄλλη
λογραφεῖτε; Δοῖς ἡ ἀνατέρω.

Ἀνατέλλουσα Σελήνη

(ΚΓ' --- 904)

Ἀποτελέσματα Ζωγραφικῆς: Α')
Θηβαϊκὴ Ἠχώ, Β') Ἀνθὸ
σπαρτός Ἀκτῆ, Ἰαβέρης

(ΚΓ' --- 905)

Ἀποτελέσματα Διαγ. Θαλασσοταρα-
ραχῆς: Α') Βεατρίκη, Β') Ἀν-
θόσπαρτος Ἀκτῆ, Γ') Ἀμυδρὰ
Λάμπρις, Δ') Τραγ. τ. Ἐνωσεως.

(ΚΓ' --- 895A)

Σωματοφύλακες, ἐγὼ τὰ βάζω
Σ μαζί σας βρέσε με! Ἀπαν-
τήστε, παλληκαράδες.

ΞΙΦΗΡΗΣ ΠΑΙΣ

(ΚΓ' --- 906)

ΚΡΙΕΖΗ, ἡ ἄλλαγή ντέτεκτιβ ἔ-
πεφερε ὁλέθρια ἀποτελέσμα-
τα: μία ψυχρολουσία θὰ σᾶς ὡ-
φλήσῃ.

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ' --- 907)

ΤΑΜΠΟΥΛΑ

Στὴν περασμένη ἀγγελία εἶνε
λάθος: δηλαδὴ: Δούναβις=
Φαρρῆς, Βόλγας=Ρινόπουλος,
Γαμεσις=Μπαλῆς, Ἰχνηλάτης, ἔ-
τσι κλέβουν τὰς ἀνακαλύψεις.

Κουκουίνος, Πιπιλουλού

(ΚΓ' --- 908)

Τριανταφυλλένια, Πανταχού Πα-
ρώ, ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὰ
βάθη ξερρίζων εὐφροσύνητες
εὐχὲς σὴ γιορτῇ σας.

Βασίλισσα σὲς Παπαρούνης

(ΚΓ' --- 909)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑ ΕΤΣΟ,
Ἀπειρες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτῇ
σου δέξου ἀπὸ τῆς ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' --- 910)

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, δέχομαι συμ-
μαχίαν σου. ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' --- 911)

ΤΡΕΛΟΠΑΙΔΟ, δὲν λέω, ἕνας
τρελλὸς πάντα εἶναι λιγὰν
ἐπικίνδυνος ΖΟΥΛΟΥ, τώρα φύ-
τωσά καὶ θὰ σερίσῃ μερικούς.
ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Οἱ μορφὲς Καρ-Καρ
χρῆς μάσκα. ΤΑΠΕΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(ΚΓ' --- 912)

Ἔτσι κλέβουν
τὰ ψευδώνυμα; - Τὸ σημε-
ρὸν ξεσκέπασμα: Δούναβις=
Φαρρῆς, Βόλγας=Ρινόπουλος,
Γαμεσις=Μπαλῆς, Ἀβουσι-
νέζα=Δομν. Θεοφιλοπούλου,
Φιλοπόλεμος=Γ. Πλατοῦκας
Φώτης, Πλανήτης=Κωνσταντίν-
δης.

ΙΧΝΗΛΑΤΗΣ

(ΚΓ' --- 913)

Διαπλοσόπουλα, περιορισθῆτε!
Διαπλάσις δὲν γίνηκε ὄργανον
ὕβριστικόν! - Πανούκλα, Ἀνε-
βοκατέβασμα.

(ΚΓ' --- 914)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

Ἡλιγεννήτη, Τριανταφυλλένια,
Βεατρίκη, Καλαματιανὸ Λου-
λούδι, Ἐπαναστάτη Διαβολόπαι-
δο, Ἐσεῖς μόνον ἀπ' τὰ προεξέ-
χοντα Διαπλοσόπουλα δὲν ἀπαν-
τήσατε στὸ διαγωνισμὸν μας. Γι-
ατί; Νὰ περιμένουμε;

(ΚΓ' --- 915)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»
Επὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ ἀρχηγοῦ μας

ΕΚΟΛΟΜΒΩΝ εὐχόμεθα χρόνια
πολλὰ. - Τὸ Δοικ. Συμβούλιον

ΚΓ' --- 916

ΕΡΑΤΩ, διὰ τὴν ἐορτὴν σου
τίς πὺν ἐγκάρδιες εὐχὲς μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΟΥΣΩΝ»

(ΚΓ' --- 917)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΕ Τ' ὉΛΙΑ, ἔλαβα.
Ἐγκάρδιες εὐχὲς σὴ γιορτῇ
σου στέλλω. - ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΚΓ' --- 918)

ΚΑ. ΤΑ.
Εἰσερχόμενος στὸ πολυτελές

Εισαλατὴ τῆς Διαπλάσεως συ-
στήνω: Προφύλαξιθε ἀπὸ τὸν
Καπετὰν Τσομάραν

Ἀνακαλύψτε τὸν εἶναι σὴ
Νιγρίτα Σερρῶν. Δώσατε ἀφορ-
μή. Καρ-Καρ, μὴ σερμαίνεσαι.

ΚΑ. ΤΑ.

ΚΓ' --- 920

Τὸ Τριανταφυλλένιο Μπουκε-
τάκι, παρακαλεῖ τὴν Ρίταν,
Βεατρίκη, Ἰππολύτον, Καλαμ.
Λουλούδι, Φάσμα, Ἀφ. Γυμνα-
σιόπαιδα, Τρουγγέρα, Ζουλού, ν'
ἀνταλλάξουν Μ. Μ. μέσω Διαπλ.

(ΚΓ' --- 921)

Δοξαζόμενος Τσοῦλῆ, ἄλληλογρα-
φεῖτε; Βίλλας=Γρηγ. Λαζα-
ρίδης (γιὰ ἐκδίωξη). - Τριαντα-
φυλλένιο Μπουκετάκι.

ΚΓ' --- 922

Μαρίν Ζυχα, μὲ θυμώσατε;
Κόρησσά τ. Ἀχαρνῶν, σᾶς
βλέπω συχνά μὲ ἀγαπῶνίζετε;
Τριανταφυλ. Μπουκετάκι.

(ΚΓ' --- 922A)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»
Β' ΟΡΙΣΤΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Νακαίνισθέντος τοῦ συλλόγου
Ἀντελῶς, ἐκκαθαρισθέντος καὶ
τελειοποιηθέντος κατὰ τὴν προη-
γουμένην συνεδρίαν ἐξελέγη-
σαν:

Ἀρχηγοί: Μ. ΒΑΡΩΝΟΣ-ΚΟΛΟΜΒΩΝ
Υπαρχηγός: ΦΡΙΣΟΣ

Υπουργοί: Οἰκονομικῶν: Ἀ.
τῶν. Κανέλλης, Ἐσωτερικῶν: Ἀν-
τιπροσώπων: Ἀρχιδιάβολος, Ἀντι-
προσώπων: Δοξαζόμενος, Πυ-
γμαλῆς: Νόδης, Προπαγαν-
δὰς: Φιλελεύθερος Ἀθλητῆς

Δημοψηφίσματος: Φιάκας, Ἐ-
ξωτερικῶν: Ὑδραῖος Ἰππότης
κλπ. - Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντι-
προσώπους. Δοῖς: Νίκων Ἀν-
δρόνικον, Ρ. Γ. Ἀθήνας.

(ΚΓ' --- 923)

Θέλοντας γὰρ μιὰ ἀνάμνησι-
ν τῆς Διαπλοσώσεως ζωῆς, ἀν-
ταλλάσσω Μ. Μ. μὲ μεγαλοῦ-
σιὰ χρόνια. - Θεμιστοκλῆς Κορ-
βατῆς, τελειοφύκτος Γυμνασιῶν
Κιάτον.

(ΚΓ' --- 924)

Οἱ καὶ ὅλες τὰ Μ. Μυστικὰ
στὴν ΓΟΡΓΟΦΤΕΡΗ ΝΙΚΗ

μέσω Διαπλάσεως.

(ΚΓ' --- 925)

ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΔΕΣΩΝ

Ἀνακαλύψτε με, ἂν μπορεῖτε.
Ἀνταλλάσσω Μ. Μ., c. p.
Δοῖς: Κωνσταντίνον Βεῖνόγλου
(διὰ Παίδιον τῶν Δεσῶν), Ἀβε-
ρωφ 7-Γ. Ἀθήνας.

(ΚΓ' --- 926)

Παρατείνω τὸν διαγωνισμὸν μου
(ΚΓ', 696) μεχρι τέλος Ἰου-
νίου. Στείλατε ὅλοι. Βραβεῖα χο-
ριστά. - ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ

(ΚΓ' --- 927)

Διαγωνισμὸς ἀγρόφων καλλιτε-
χνικῶν καρτῶν. Βραβεῖα δύο,
προθεσμία δέμημος. Δοῖς: Κου-
κατῶν, Κατούνη 5, Θεσσαλονί-
κην. BOMBVS

ΚΓ' --- 928

Ἀδελφούλα μου σοῦ στέλλω θερ-
μὰς εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτῇ σου.
Τζέμια γιὰ τὴ γιορτῇ σου μῦθες
εὐχὲς. BOMBVS

(ΚΓ' --- 929)

Νοσταλγούσα, Τζέμια, Φράου-
λα, Γυνάικα, Δέλα, Ποοφυρο-
γέννητε, Κουτσουμπίνα. ἀνταλ-
λασσοῦμε Μ. Μυστ; - BOMBVS

(ΚΓ' --- 930)

Συμμορία «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
Διαπλοσόπουλα, ἐπειδὴ ἡ Ζου-
λὸν δὲν ὑπετάχθη τὴν ἀποκαλυ-
πτομένην:

ΖΟΥΛΟΥ=ΙΩΑΝΝΑ ΠΑΠΠΑ

Ζουλού, τὴ ἀπάντης; Στοιχημα-
τίζομε κατὰ ἀνάμνησιν πενήτη τόδρα-
μο; Καταλαβαίνεις τώρα ὅτι δὲν
εἶμαστε ὅπως φαταξόδουνα;

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἀνιχνευτῶν:
ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΓ' --- 931)

Σὺλλογος Βροντῆς κοιμήθηκεν
Σ ἀπέθανες γιὰ τῆς; Οὐδὲν ἀ-
ναφαίνεσαι. Σαρ-Σαρ

ΚΓ' --- 932

Προκηρύσσω Διαγων. Διηγήμα-
τος. Θέμα οἰονδήποτε: συμμε-
τοχὴ 1 δε, Προθεσμία δέμημος.
Βραβεῖα: Α'. 80 δε. Β'. 30. Στεί-
λατε: Περικλέων, Ρ. Γ., Παλαῖον
Φάληρον.